

LA DESTRUCCIÓ

Sol.

—No et sembla una mica perillós? —*va xiuxiuejar la Lluna, com si tingués por que algú d'aquest poble petit ens escoltés.*

—Res em sembla perillós quan es tracta d'estar amb tu —*li vaig dir intentant calmar-la, mentre li passava un braç per les espatlles, li feia un petó a la galta i l'abraçava.*

—T'estimo, Sol —*aquestes paraules em van ressonar al cap amb un eco que em va fer encongir el cor.*

Era l'hora de posar el pla en marxa. Aquella tarda, gairebé al capvespre, seria el moment perfecte. Per fi podria estar amb ella per sempre i despertar-me cada dia al seu costat, no com ara, que quan jo em despertava ella era a l'altra meitat del cel.

La trobo a faltar tot el temps, quan dormo i quan somio.

Ella és aquella llum blanca en el meu camí.

11 anys abans

Lluna.

—Hola, com et dius? —*li vaig preguntar a aquell noi misteriós que llegia sota l'arbre més alt de Lunària.*

—Ai, perdona, no t'havia vist. Em dic Sol. I tu? —*va dir amb un somriure tan gran que gairebé no li cabia a la cara.*

—Encantada, Sol. Em dic Lluna —*vaig dir mentre li donava la mà.*

—És un plaer, Lluna. Per cert, tens uns cabells platejats molt bonics —*va dir sorprès pel fred que sortia de la meua pell cap a la seva.*

8 anys després

Lluna.

Estic sola aquí, al mig del cel. Avui és el meu aniversari i encara no he rebut res del Sol, però no em preocupa gaire, perquè sempre s'endarrereix una mica.

Quan estic a punt d'anar a dormir, em arriba una carta.

Una carta seva. Del meu Sol.

La obro i cada línia em fa emocionar tant que noto com les llàgrimes em baixen per les galtes. Tinc els ulls borrosos, però no puc deixar de llegir:

Lluna,

Avui fas quinze anys... bé, quinze voltes al cel.

Jo sempre et miro des d'aquí, encara que sigui de lluny, i cada cop que et veig s'encén una llum blanca dins del meu cor; la mateixa llum que vaig trobar el dia que et vaig conèixer.

Allà estaves tu, amb els teus cabells llargs i platejats, amb aquelles ones tan boniques que saps que m'encanten.

*Sé que estem condemnats a estar separats, i no hi ha res que em faci més mal al món, però aprofitaré tots els eclipsis per estar amb tu i abraçar-te fins que s'acabi el temps.
Encara que només siguin cinc minuts, per mi són suficients.*

Et prometo seguir enviant-te uns rajos en forma de “t'estimo” mentre dorms.

*Feliç aniversari, Lluna meva. Tant de bo algun dia el cel ens concedeixi el desig d'estar junts per sempre, sense hores ni distàncies.
Només tu i jo, com sempre hem somiat.*

*Sempre teu,
El teu Sol.*

Vaig agafar la carta i la vaig guardar amb totes les altres que el Sol m'havia enviat durant tants anys, en una capsa blava clara amb estrelles grises brillants.
Tenia por de perdre'l. Ell era la única raó per la qual em llevava cada nit, per mirar si encara era al cel, si aquell dia el cel ens donaria un altre eclipsi.
Però gairebé mai passava.
Jo el necessitava, com una persona normal necessita la llum del sol per viure. Jo necessitava la seva llum per seguir endavant.

Aquella nit, mentre el vent acariciava els meus cabells platejats, vaig sentir que el cel estava més silenciós del normal.
Vaig mirar cap a l'altre costat i, per un instant, em va semblar veure un raig daurat travessant la línia que separava el meu món del seu.
El cor em va fer un salt.

—Sol... —*vaig xiuxiuejar, amb la veu tremolosa.*

El raig es va fer més fort, i vaig entendre que s'acostava un eclipsi.
La nostra oportunitat.
L'únic moment en què els nostres cossos podien abraçar-se sense que el cel ens digués res.

Allà, al mig del cel, amb la capsa de cartes al pit, vaig tancar els ulls i vaig pregar en silenci:

—Si us plau, només cinc minuts més. Només una abraçada més.

El vent va canviar. Raigs daurats i platejats van omplir el cel.
Quan vaig obrir els ulls, ell era allà. De peu. Somrient. Donant-me la mà, com el primer dia sota l'arbre més alt de Lunària.

El cel va callar. Ni les estrelles es van moure mentre ell s'acostava.
La seva llum m'envoltava, com si el meu cor hagués estat esperant aquell abraçada tota la vida.

—Sabia que vindries —*vaig dir amb un sospir.*
—No podia deixar-te sola, Lluna meva —*em va respondre, i una esperança se'm va encendre dins.*

Ens vam mirar un instant que va semblar etern.
Tenia por de tocar-lo, perquè cada cop que ho feia, el foc del seu cos i el fred del meu feien espurnes i el cel tremolava.

Però ell no em va deixar pensar: em va agafar la mà, i tots els meus pensaments i pors van desaparèixer.

La seva pell cremava, però no feia mal.
Era un dolor d'amor, de saber que hauríem de separar-nos.

—T'he esperat tant de temps —*vaig dir mentre les llàgrimes queien sobre la seva pell calenta.*
—Jo també. Però el cel ens vigila, i no sé quant temps tinc abans d'haver de tornar a il·luminar-lo.
Però tornaré, Lluna, t'ho prometo. I la pròxima vegada, tornaré per quedar-me. T'estimo, Lluna meva.
—*va dir netejant-me les llàgrimes amb la mà.*

El vaig abraçar fort, tan fort que vaig pensar que si no el deixava anar, potser no marxaria mai més.
Cada cop que se n'anava, s'enduïa una part del meu cor.

El temps es va aturar. Només érem ell i jo.
Podia sentir el seu cor bategar contra el meu.

—Tant de bo poguéssim quedar-nos així per sempre —*vaig murmurar.*
Ell va somriure.
—Potser algun dia, quan el cel es cansi de separar-nos.

L'eclipsi s'acabava. El Sol tremolava entre els meus braços.
—No m'oblidis —*va dir.*
—No podria, encara que volgués —*vaig respondre amb la veu trencada.*

Quan tot es va tornar fosc, només va quedar la seva calor a les meves mans i l'eco de la seva veu dins meu.

Quan vaig obrir els ulls, ell ja no hi era.
Però aquella nit, per primer cop, un raig daurat i brillant va creuar el cel i es va aturar davant meu.
Tenia la seva essència, la seva olor i la seva mateixa escalfor.
Era la seva manera de dir-me que encara hi era.
Una promesa d'amor etern.

Van passar moltes nits després d'aquell eclipsi, però res va tornar a ser igual.
El cel semblava més buit sense la seva llum, i jo no podia dormir sense pensar en els seus braços.
Cada alba em feia mal, perquè sabia que mentre jo dormia, ell es despertava per brillar a l'altre costat del cel.

Les estrelles, que abans m'acompanyaven, van començar a apagar-se una a una.
Només una seguia brillant: una espurna daurada que cada nit m'acompanyava al lloc del nostre últim abraç, al mig del cel.

A vegades li parlava, encara que no em pogués escoltar.
—Saps què, Sol? He tornat a escriure't.

Sol.
Ha passat tant de temps des de l'últim eclipsi que ja no recordo com és la teva escalfor sobre la meva pell.

*Cada nit és més freda i més buida.
El cel encara és aquí, però les estrelles s'apaguen, i jo... ja no trobo raons per seguir brillant.*

*He intentat fer-ho per tu, com em vas demanar.
He il·luminat tot Lunària.
He estat als somnis dels nens que dormen sota la meva llum.
Però no és el mateix.
La meva llum és més feble des que no et veig.
Et trobo a faltar, Lluna.*

*Si algun dia em busques al cel i no em veus, no t'espantis.
Vol dir que per fi he tancat els ulls i he deixat que la foscor m'abraci.
Com tu solies fer.
Vol dir que he decidit descansar somiant amb tu.*

Promet-me que seguiràs brillant, encara que jo no hi sigui.

*Sempre teva,
La teva Lluna.*

Escrivia cartes quan ell dormia i les deixava anar perquè el vent se les endugués quan ell es despertava.

No sabia si li arribaven, però em feia sentir més a prop d'ell.
Era la meva manera de seguir brillant.

Una nit, el cel es va omplir d'un color estrany i brillant.
Quan vaig mirar bé, era daurat. El seu color.
I vaig sentir la seva veu. Llunyana, però càlida.

—Lluna... No ploris més. No vull que estiguis trista —*va dir amb la veu trencada.*

Vaig veure com aquell petit raig de llum pujava amunt, i quan vaig alçar el cap, el vaig veure.
No era ell, era la seva essència, el seu foc convertit en petits rajos que venien fins a mi.
Vaig obrir els braços i aquells rajos em van abraçar.
Vaig sentir el seu calor.
Les estrelles van començar a brillar més fort que mai.
I vaig entendre que era per mi.
La meva rialla va tornar, més gran que mai.

—He parlat amb els caps del cel —*va dir content*—. Han dit que cada cop que el cel et vagi a dormir, ens podrem veure.

—I si no hi ha eclipsi? —*vaig preguntar fluixet.*

—Llavors busca'm als matins, d'acord? Estaré allà, esperant-te, en el reflex de la teva llum sobre el mar. No me n'aniré gaire lluny. Per cert, he llegit totes les teves cartes. Són precioses. Però mai deixis de brillar, si us plau. T'estimo, Lluna.

No vaig poder aguantar més les llàgrimes.

Tot el meu cos brillava amb una llum platejada i daurada alhora, i vaig entendre que, encara que el cel

ens separés, la nostra història no s'acabaria mai.
No mentre ell hagi de brillar de dia i jo de nit.
I per això ens estimem tant: perquè som el dia i la nit. Dos pols oposats.

—Jo també t'estimo, Sol.

Des d'aquell dia, en cada eclipsi, el cel s'omple de xiuxiuejos, rialles i promeses.
Som nosaltres.
Les nostres veus.
Els nostres cossos.
Encara que el Sol i la Lluna estiguin separats, mai deixaran de buscar-se, trobar-se i estimar-se.
Perquè per això van ser creats: per estimar-se, encara que sigui des de lluny.

Potser mai podran estar junts per sempre, però no ens importa.
Mentre hi hagi un Sol i una Lluna, sempre hi haurà amor i llum al cel i a la Terra.
Fins que un dia decideixin ajuntar-se i crear el caos i la foscor per a la resta del temps.

